Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 15 lipca 2015 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego TVR ITALIA — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowe TVR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009

W sprawie T-398/13

TVR Automotive Ltd, z siedzibą w Whiteley (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez adwokatów A. von Mühlendahla i H. Hartwiga,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu początkowo przez G. Schneidera i S. Hannego, a następnie przez J. Crespa Carilla, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

TVR Italia Srl, z siedzibą w Canosa (Włochy), reprezentowana przez adwokat F. Caricato,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 maja 2013 r. (sprawa R 823/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Muadib Beteiligung GmbH a TVR Italia Srl,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek, prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: L. Grzegorczyk, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 2 sierpnia 2013 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 17 stycznia 2014 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 14 stycznia 2014 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 marca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 19 lutego 2007 r. interwenient, TVR Italia Srl, dokonał w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest następujące oznaczenie graficzne:

3 Towary i usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 12, 25 i 37 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 12: „samochody osobowe; samochody sportowe; ciężarówki; motorowery; motocykle; rowery; trycykle; opony i dętki do pojazdów oraz wszelkiego rodzaju pojazdy mechaniczne; traktory; autobusy; pojazdy i pojazdy silnikowe; samoloty; helikoptery; szybowce; szalupy; ratunkowe łodzie pontonowe; statki; pojazdy lądowe, powietrzne i wodne; silniki do pojazdów lądowych; części składowe rowerów, motocykli, motorowerów i pojazdów silnikowych; części do łodzi i samolotów”;

— klasa 25: „wszelkiego rodzaju odzież męska, damska i dziecięca, w tym odzież skórzana; koszule; bluzki; spódnice; garnitury; żakiety; spodnie; szorty; dżerseje; podkoszulki; piżamy; pończochy; koszulki gimnastyczne; gorsety; podwiązki/szelki; slipy męskie; biustonosze; slipy; kapelusze; chusty;

krawaty; płaszcze przeciwdeszczowe; palta; prochowce; kostiumy kąpielowe; dresy; anoraki; spodnie narciarskie; paski; płaszcze futrzane; szale; rękawiczki; szlafroki; obuwie ogólnie, włącznie z pantoflami domowymi, butami, obuwiem sportowym, botkami i sandałami";

— klasa 37: „działalność prowadzona w sektorze wytwarzania i napraw, ze szczególnym odniesieniem do branży mechanicznej i samochodowej".

4 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 4/2008 z dnia 28 stycznia 2008 r.

5 W dniu 25 kwietnia 2008 r. spółka Muadib Beteiligung GmbH wniosła na podstawie art. 42 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009) sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług wymienionych w pkt 3 powyżej.

6 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na podstawy określone w art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 207/2009].

7 Sprzeciw opierał się w szczególności, po pierwsze, na wcześniejszym słownym wspólnotowym znaku towarowym TVR (zwanym dalej „wcześniejszym wspólnotowym znakiem towarowym"), zarejestrowanym w dniu 14 kwietnia 1998 r. pod numerem 61283, określającym „pojazdy samochodowe, w tym ich części składowe", należące do klasy 12, i po drugie, na wcześniejszym słownym znaku towarowym TVR, zarejestrowanym w Zjednoczonym Królestwie w dniu 27 lutego 2004 r. pod numerem 2343460 i określającym towary i usługi należące do klas 9, 11, 25 i 41 (zwanym dalej „wcześniejszym brytyjskim znakiem towarowym").

8 W następstwie wystąpienia przez interwenienta z wnioskiem mającym na celu przedstawienie przez spółkę Muadib Beteiligung dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w rozumieniu art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 spółka ta przedstawiła tytułem dowodów kilka dokumentów załączonych do zeznania świadka w osobie pani H., będącej adwokatem specjalizującym się w dziedzinie znaków towarowych w spółce Marks & Clerk i pełnomocnikiem spółki Muadib Beteiligung w postępowaniu w sprawie sprzeciwu.

9 Decyzją z dnia 21 września 2010 r. Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw w części, a w pozostałym zakresie go oddalił. Po pierwsze, Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw w zakresie, w jakim uznał, że spółka Muadib Beteiligung dostarczyła dowód rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego dla „samochodów sportowych oraz ich części składowych", należących do klasy 12. Po drugie, mając na uwadze te ostatnie towary oraz towary i usługi oznaczone wcześniejszym brytyjskim znakiem towarowym, Wydział Sprzeciwów stwierdził w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do towarów i usług należących do klas 12, 25 i 37, z wyjątkiem następujących towarów należących do klasy 12: „ciężarówki", „traktory", „autobusy", „motorowery", „rowery", „trycykle", „samoloty", „helikoptery", „szybowce", „szalupy", „ratunkowe łodzie pontonowe", „pojazdy lądowe, powietrzne i wodne", „części składowe rowerów i motorowerów" i „części do łodzi i samolotów". Po trzecie, Wydział Sprzeciwów oddalił wysuwane w sprzeciwie zarzuty dotyczące art. 8 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 207/2009. Po czwarte, odrzucił on zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego „dla wyżej wskazanych towarów i usług" i dopuścił je dla „pozostałych towarów [należących do] klasy 12".

10 W dniu 14 kwietnia 2011 r. interwenient wniósł do OHIM na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim na mocy tej decyzji odrzucono jego zgłoszenie do rejestracji.

11 W dniu 17 kwietnia 2011 r. interwenient wniósł do OHIM wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie dotyczącym wszystkich towarów z klasy 12, do których odnosi się wspomniany znak towarowy.

12 W dniu 25 maja 2011 r. interwenient wniósł o zawieszenie postępowania w sprawie sprzeciwu przed Izbą Odwoławczą w oczekiwaniu na decyzję w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia.

13 W dniu 15 lipca 2011 r. spółka Muadib Beteiligung przedstawiła uwagi w przedmiocie odwołania i w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia, któremu się sprzeciwiła.

14 W dniu 26 października 2011 r. Izba Odwoławcza zdecydowała się zawiesić postępowanie w sprawie sprzeciwu w oczekiwaniu na decyzję w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia.

15 Decyzją z dnia 8 maja 2012 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia z tym uzasadnieniem, że spółka Muadib Beteiligung przedstawiła dowód rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do okresu od 17 maja 2006 r. do 16 maja 2011 r.

16 W dniu 13 lipca 2012 r. interwenient wniósł odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

17 Decyzją z dnia 9 października 2012 r. Izba Odwoławcza odrzuciła odwołanie jako niedopuszczalne z powodu wniesienia go po terminie.

18 W dniu 1 marca 2013 r. OHIM poinformował strony, że postępowanie w sprawie sprzeciwu zostało wznowione.

19 Decyzją z dnia 14 maja 2013 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), doręczoną spółce Muadib Beteiligung w dniu 23 maja 2013 r., Druga Izba Odwoławcza OHIM uwzględniła odwołanie w całości, uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów i oddaliła sprzeciw w całości. W uzasadnieniu swojej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła zasadniczo, że po pierwsze, w odniesieniu do okresu od 28 stycznia 2003 r. do 27 stycznia 2008 r. spółka Muadib Beteiligung nie przedstawiła dowodu rzeczywistego używania ani wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego (pkt 16–31 zaskarżonej decyzji), ani wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego (pkt 32 zaskarżonej decyzji), a po drugie, sprzeciw należało oddalić w zakresie, w jakim był on oparty na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 (pkt 33–39 zaskarżonej decyzji).

20 W wyniku kilku przejęć skarżąca, TVR Automotive Ltd, nabyła prawa do wcześniejszych, wspólnotowego i brytyjskiego, znaków towarowych, których wcześniejszym właścicielem była spółka Muadib Beteiligung. Wobec powyższego w dniu 1 sierpnia 2013 r. skarżąca widniała w bazie danych OHIM i United Kingdom Intellectual Property Office (urzędu własności intelektualnej Zjednoczonego Królestwa) jako właściciel wcześniejszych, wspólnotowego i brytyjskiego, znaków towarowych.

Żądania stron

21 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— oddalenie odwołania interwenienta od decyzji Wydziału Sprzeciwów;

— obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania.

22 OHIM wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza oddaliła sprzeciw z powodu nieużywania wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego;

— oddalenie skargi w pozostałym zakresie.

23 Interwenient wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji;

— dopuszczenie zgłoszonego znaku towarowego do rejestracji;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniami przed OHIM.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

W przedmiocie dochowania terminu do wniesienia skargi

24 Na wstępie należy oddalić argument interwenienta, zgodnie z którym niniejsza skarga została wniesiona po terminie.

25 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że w niniejszej sprawie, na podstawie art. 65 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 58 ust. 1 lit. a) i b) regulaminu postępowania przed Sądem, w następstwie doręczenia zaskarżonej decyzji spółce Muadib Beteiligung w dniu 23 maja 2013 r. wynoszący dwa miesiące termin do wniesienia skargi, przedłużony o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość przewidziany w art. 60 regulaminu postępowania, który znajduje zastosowanie – wbrew temu, co utrzymuje interwenient – do każdej strony skarżącej, niezależnie od miejsca jej siedziby, upłynął w dniu 2 sierpnia 2013 r. Wynika stąd, że skarga wniesiona za pośrednictwem telefaksu w dniu 2 sierpnia 2013 r. i uzupełniona wysłaniem oryginału skargi w dniu 5 sierpnia 2013 r. została wniesiona z dochowaniem wspomnianego terminu.

W przedmiocie legitymacji procesowej skarżącej

26 W zakresie, w jakim interwenient kwestionuje legitymację procesową skarżącej z uwagi na to, że nie wykazała ona, iż jest właścicielem wcześniejszych znaków towarowych, należy zauważyć, że skarżąca przedstawiła z jednej strony wyciągi z bazy danych OHIM CTM-online wskazujące stan na dzień 1 sierpnia 2013 r., które wskazują ją jako właściciela wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, a z drugiej strony wyciągi z analogicznej bazy danych prowadzonej przez United Kingdom Intellectual Property Office, wskazujące stan na ten sam dzień, w których to wyciągach skarżąca również widnieje jako właściciel wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego i które poświadczają przeniesienia praw do tego znaku, mające miejsce w dniach 17 października 2011 r. i 3 maja 2013 r. w następstwie przeniesienia własności w związku ze wstąpieniem w prawa spółki Muadib Beteiligung przez TVR GmbH, a następnie w prawa tej ostatniej przez skarżącą.

27 Ogólnikowe i niepoparte dowodami kwestionowanie przez interwenienta tych przeniesień własności wcześniejszych znaków towarowych nie może podważyć mocy dowodowych wspomnianych powyżej dokumentów.

28 W tym zakresie nie można uwzględnić twierdzenia interwenienta, zgodnie z którym jako „włoski oddział" to właśnie on jest prawdziwym następcą dawnej spółki dominującej TVR Engineering Ltd, z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie. Dokumenty przedstawione przez interwenienta na poparcie tego twierdzenia ograniczają się bowiem do wskazania, że wspomniana spółka dominująca posiadała jedynie 24% udziałów tego oddziału, co nie stanowi żadnej przesłanki dotyczącej następstwa prawnego między tymi dwiema spółkami czy też ich partnerstwa mającego na celu przyznanie wspomnianemu oddziałowi wyłącznej eksploatacji samochodów sportowych oznaczonych znakiem TVR.

29 W tych okolicznościach argument interwenienta, zgodnie z którym skarżąca nie wykazała swojej legitymacji procesowej, gdyż nie jest ona właścicielem wcześniejszych znaków towarowych, musi zostać oddalony.

30 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarga jest dopuszczalna.

Co do istoty

31 Na poparcie skargi skarżąca wysuwa dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, a drugi – naruszenia zasad powagi rzeczy osądzonej lub non bis in idem i zasady estoppel, a także naruszenia art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

32 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza oddaliła sprzeciw oparty na wcześniejszym brytyjskim znaku towarowym z powodu jego nieużywania, mimo że nie zażądano i nie można było zresztą zażądać dowodu rzeczywistego używania tego znaku. OHIM popiera argumenty wysuwane przez skarżącą i również wnosi o uwzględnienie zarzutu pierwszego. Natomiast interwenient uważa, że stwierdzając brak używania „znaku towarowego" skarżącej, Izba Odwoławcza nie odnosiła się do wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego. Zaskarżona decyzja ogranicza się w jego przekonaniu do oceny braku rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego i dopiero na zakończenie tej analizy nawiązuje ona do wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego, aby zastosować do niego tę analizę w drodze analogii. Ponadto nawet jeżeli w przypadku tego ostatniego znaku nie upłynął jeszcze okres pięciu lat, o którym mowa w art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, to przedstawione dowody wyraźnie wykazują zarówno zamiar skarżącej, ażeby nie używać wspomnianego znaku towarowego, jak i brak podejmowania przez nią działań.

33 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że w pkt 32 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza faktycznie oddaliła sprzeciw oparty na wcześniejszym brytyjskim znaku towarowym z powodu niewystarczającego używania tego znaku, powołując się mutatis mutandis na swoją ocenę dowodów przedstawionych w celu wykazania używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego (pkt 25–31 zaskarżonej decyzji). Tymczasem, jak słusznie podnoszą skarżąca i OHIM, w toku postępowania przed OHIM interwenient nie zażądał dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego ani nie był w stanie tego uczynić w sposób dopuszczalny (zob. podobnie postanowienie z dnia 30 maja 2013 r., Wohlfahrt/OHIM, C-357/12 P, EU:C:2013:356, pkt 30, 31). Zważywszy bowiem, że wcześniejszy brytyjski znak towarowy został zarejestrowany w dniu 27 lutego 2004 r., okres pięciu lat przewidziany w art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia nie upłynął jeszcze w chwili opublikowania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, czyli w dniu 28 stycznia 2008 r. A zatem Wydział Sprzeciwów słusznie ograniczył swoją ocenę do dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego.

34 Wynika stąd, że Izba Odwoławcza nie była uprawniona do oddalenia sprzeciwu na podstawie ewentualnie niewystarczającego używania wcześniejszego brytyjskiego znaku towarowego.

35 W konsekwencji zarzut pierwszy należy uwzględnić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

36 W ramach zarzutu drugiego skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej naruszenie zasad powagi rzeczy osądzonej lub non bis in idem i zasady estoppel, a także art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia. Z jednej strony decyzja Wydziału Unieważnień ostatecznie rozstrzygnęła na jej korzyść kwestię rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w okresie od maja 2006 r. do maja 2011 r., a przynajmniej w odniesieniu do okresu od maja 2006 r. do stycznia 2008 r. W związku z tym Izba Odwoławcza nie była upoważniona do przeprowadzenia nowej oceny tych samych dowodów, tylko powinna była oddalić wysunięte przez interwenienta żądanie przedstawienia dowodu używania jako niedopuszczalne. Z drugiej strony Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego wspomniany znak nie był rzeczywiście używany w odniesieniu do rozpatrywanych towarów.

37 OHIM, podobnie jak interwenient, kwestionuje możliwość stosowania zasad powagi rzeczy osądzonej lub non bis in idem i zasady estoppel w postępowaniu administracyjnym przez tym urzędem. OHIM i interwenient negują także istnienie dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, ponieważ przedstawione dowody nie były wystarczające do ustalenia takiego używania. Okazuje się bowiem, że w następstwie postępowania upadłościowego działalność gospodarcza spółki mającej prawa do korzystania ze wspomnianego znaku została zaprzestana, ponieważ ostatnie księgi rachunkowe zostały złożone w 2004 r., a w 2007 r. zamknięto fabrykę. Owa fabryka była już bliska zamknięcia, gdy w 2004 r. zakupił ją inwestor rosyjski. Skarżąca nie wykazała rzeczywistej obecności na rynku ani tego, że faktycznie dochodziło do sprzedaży samochodów TVR w omawianym okresie. Ogólnikowe i mało wiarygodne twierdzenie, zgodnie z którym w 2006 r. produkcja spadła do dwóch lub trzech samochodów na tydzień, nie jest wystarczające. Ponadto nawet jeżeli dowiedziony udział w targach samochodowych stanowi przesłankę obecności na rynku, to przedstawienie przy tej okazji prototypów pojazdów takich jak TVR Sagaris na targach samochodowych w Birmingham (Zjednoczone Królestwo) w 2004 r. nie oznacza, że samochód taki został wprowadzony do produkcji lub był sprzedawany po takich pokazach. Jednocześnie przedstawione materiały reklamowe i komunikaty prasowe ani nie wykazują, czy omawiane modele były rzeczywiście sprzedawane w rozpatrywanym okresie, ani nie wskazują na istnienie rzeczywistego udziału w rynku. Skarżąca mogła zaś przedstawić przekonywające dowody rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, takie jak księgi rachunkowe spółki, dane liczbowe dotyczące sprzedaży, faktury lub inne odpowiednie dowody o charakterze finansowym.

38 Co się tyczy pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia zasad powagi rzeczy osądzonej lub non bis in idem i zasady estoppel, należy przywołać utrwalone orzecznictwo, w którym uznano, że zasada powagi rzeczy osądzonej, zgodnie z którą nie można podważać ostatecznego charakteru orzeczenia sądowego, nie ma zastosowania do stosunku między ostateczną decyzją w sprawie sprzeciwu a wnioskiem o unieważnienie, zważywszy w szczególności na to, że po pierwsze, postępowania przed OHIM mają charakter administracyjny, a nie sądowy, i po drugie, że właściwe przepisy rozporządzenia nr 207/2009, to jest art. 53 ust. 4 i art. 100 ust. 2, nie przewidują podobnej zasady [wyroki: z dnia 14 października 2009 r., Ferrero/OHIM – Tirol Milch (TiMi KiNDERJOGHURT), T-140/08, Zb.Orz., EU:T:2009:400, pkt 34; z dnia 22 listopada 2011 r., mPAY24/OHIM – Ultra (MPAY24), T-275/10, EU:T:2011:683, pkt 15; z dnia 23 września 2014 r., Tegometall International/OHIM – Irega (MEGO), T-11/13, EU:T:2014:803, pkt 12]. Jak podnosi OHIM, powyższe odnosi się także do sytuacji odwrotnej, a mianowicie do stosunku między postępowaniem zakończonym ostateczną decyzją w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia prawa do znaku a postępowaniem w sprawie sprzeciwu. Pozostaje jednak faktem, że ustalenia dokonane w decyzji kończącej postępowanie w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia prawa do znaku nie mogą zostać całkowicie pominięte przez OHIM przy rozstrzyganiu w przedmiocie sprzeciwu w postępowaniu toczącym się między tymi

samymi stronami, dotyczącym tego samego przedmiotu i opartym na tych samych podstawach, takich jak dowód rzeczywistego używania wspólnotowego znaku towarowego w niniejszej sprawie, pod warunkiem że na owe ustalenia lub rozstrzygnięte kwestie nie wpływają nowe okoliczności faktyczne, dowody lub zarzuty. Powyższe twierdzenie jest bowiem jedynie szczególnym wyrazem orzecznictwa, zgodnie z którym wcześniejsza praktyka decyzyjna OHIM stanowi czynnik, który może zostać wzięty pod uwagę przy ocenie, czy dane oznaczenie posiada zdolność rejestrową (zob. podobnie i analogicznie ww. wyroki: TiMi KiNDERJOGHURT, EU:T:2009:400, pkt 35; MPAY24, EU:T:2011:683, pkt 17).

39 Wynika stąd, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza nie była zobowiązana wiernie podążać za rozważaniami i ustaleniami przyjętymi w decyzji Wydziału Unieważnień. Gdyby było inaczej, zostałaby narażona skuteczność (effet utile) odrębnych środków odwoławczych w postaci sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego z jednej strony i stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia prawa do zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego z drugiej strony, mimo że na podstawie rozporządzenia nr 207/2009 wniesienie tych środków kolejno po sobie lub równolegle jest możliwe (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 38 wyroki: TiMi KiNDERJOGHURT, EU:T:2009:400, pkt 36; MPAY24, EU:T:2011:683, pkt 18). Ocena ta znajduje potwierdzenie w fakcie, że zgodnie z art. 42 ust. 2 i art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, w zależności od tego, czy pod uwagę zostanie wzięta data wniesienia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie prawa do znaku, czy też data publikacji zgłoszenia do rejestracji, okres pięciu lat, w odniesieniu do których wymagany jest dowód rzeczywistego używania wspólnotowego znaku towarowego, może być różny. A zatem w niniejszej sprawie, jak przyznaje skarżąca, okresy te trwały od stycznia 2003 r. do stycznia 2008 r. w kontekście postępowania w sprawie sprzeciwu i od maja 2006 r. do maja 2011 r. w kontekście postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku, skutkiem czego przedmiot tych postępowań nie był w obu przypadkach całkowicie identyczny.

40 W rezultacie skarżąca nie może zasadnie podnosić, że decyzja Wydziału Unieważnień ostatecznie rozstrzygnęła na jej korzyść kwestię rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w okresie od maja 2006 r. do maja 2011 r., a przynajmniej od maja 2006 r. do stycznia 2008 r.

41 Powyższa ocena odnosi się także mutatis mutandis zarówno do zasady non bis in idem, która znajduje zastosowanie wyłącznie w przypadku sankcji, zwłaszcza o charakterze karnym sensu stricto lub w dziedzinie konkurencji (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 maja 2007 r., SGL Carbon/Komisja, C-328/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:277, pkt 24–30; z dnia 21 lipca 2011 r., Beneo-Orafti, C-150/10, Zb.Orz., EU:C:2011:507, pkt 68–70; z dnia 14 lutego 2012 r., Toshiba Corporation i in., C-17/10, Zb.Orz., EU:C:2012:72, pkt 94), jak i do zasady estoppel (zob. podobnie ww. w pkt 38 wyrok TiMi KiNDERJOGHURT, EU:T:2009:400, pkt 36). W tym względzie skarżąca na próżno przywołuje art. 53 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, który dotyczy jedynie powtarzającego się występowania z wnioskami o unieważnienie lub z roszczeniami wzajemnymi w ramach powództwa o naruszenie praw.

42 Wynika z tego, że pierwszą część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

43 Co się tyczy drugiej części zarzutu drugiego, należy przypomnieć, że skarżąca twierdzi, iż przedstawiła dowód rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do towarów, dla których został on zarejestrowany i w przypadku których Wydział Sprzeciwów uznał takie używanie w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w rozumieniu art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 15 tego rozporządzenia i zasadą 22 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 172, s. 4) – zasadą, zgodnie z którą dowód używania musi zawierać wskazanie „miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru używania [wcześniejszego] znaku towarowego”.

44 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że znak towarowy jest „rzeczywiście używany" wówczas, gdy korzysta się z niego zgodnie z jego podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie, że towary i usługi, dla których został zarejestrowany, pochodzą z określonego przedsiębiorstwa, w celu wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla tych towarów i usług, z wyłączeniem przypadków używania o charakterze symbolicznym, mającym na celu jedynie utrzymanie praw do znaku towarowego. Ocena rzeczywistego charakteru używania znaku towarowego powinna być oparta na wszystkich faktach i okolicznościach pozwalających na ustalenie, czy znak był faktycznie wykorzystywany handlowo w obrocie, w szczególności zaś powinna ona uwzględniać sposoby korzystania ze znaku uznawane w danym sektorze gospodarczym za uzasadnione dla zachowania lub wykreowania rynku zbytu dla towarów lub usług chronionych danym znakiem towarowym, charakter tych towarów lub usług, cechy danego rynku oraz zasięg i częstotliwość używania znaku (wyroki: z dnia 11 maja 2006 r., Sunrider/OHIM, C-416/04 P, Zb.Orz., EU:C:2006:310, pkt 70; z dnia 19 grudnia 2012 r., Leno Merken, C-149/11, Zb.Orz., EU:C:2012:816, pkt 29; z dnia 17 lipca 2014 r., Reber/OHIM, C-141/13 P, EU:C:2014:2089, pkt 29). Jednakże analiza rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego nie może ograniczyć się do samego stwierdzenia używania tego znaku w obrocie handlowym, ponieważ musi to być ponadto rzeczywiste używanie w rozumieniu art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Co więcej, uznanie istnienia „rzeczywistego używania" znaku towarowego zależy od właściwości danych towarów lub usług na właściwym rynku. W rezultacie nie każde dowiedzione wykorzystanie handlowe może zostać zakwalifikowane automatycznie jako rzeczywiste używanie danego znaku towarowego (zob. podobnie ww. wyrok Reber/OHIM, EU:C:2014:2089, pkt 32).

45 W orzecznictwie wyjaśniono dodatkowo, że z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 postrzeganego w świetle motywu 10 tego aktu i zasady 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 wynika, iż ratio legis wymogu, zgodnie z którym wcześniejszy znak towarowy musi być rzeczywiście używany, aby można było na niego powołać się w sprzeciwie wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, polega na ograniczeniu liczby kolizji między dwoma znakami, przynajmniej wówczas, gdy nie istnieje uzasadniony gospodarczy powód braku rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego wynikający z faktycznego funkcjonowania tego znaku na rynku. Natomiast celem wspomnianych przepisów nie jest ani ocena sukcesu handlowego, ani kontrola strategii gospodarczej danego przedsiębiorstwa, ani też zastrzeżenie ochrony znaków towarowych wyłącznie dla sytuacji, w których dochodzi do handlowego wykorzystania tych znaków na dużą skalę [zob. wyrok z dnia 8 lipca 2004 r., Sunrider/OHIM – Espadafor Caba (VITAFRUIT), T-203/02, Zb.Orz., EU:T:2004:225, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo].

46 Jeśli chodzi o zakres używania wcześniejszego znaku, należy zwrócić szczególną uwagę z jednej strony na handlowy wymiar ogółu czynności stanowiących używanie, a z drugiej strony na długość okresu, w którym czynności te miały miejsce, jak również na częstotliwość tych czynności. Ponadto, by móc dokonać oceny, czy mamy do czynienia z rzeczywistym używaniem wcześniejszego znaku towarowego, należy przeprowadzić całościową ocenę uwzględniającą wszystkie istotne w danej sprawie czynniki. Ocena ta zakłada pewną współzależność branych pod uwagę czynników. I tak, niewielka ilość towarów sprzedanych pod danym znakiem może zostać zrekompensowana dużą intensywnością bądź regularnością wykorzystania tego znaku, i odwrotnie. Wreszcie rzeczywiste używanie znaku towarowego nie może zostać dowiedzione za pomocą przypuszczeń dotyczących prawdopodobieństwa wystąpienia danej sytuacji lub domniemań, tylko musi opierać się na konkretnych i obiektywnych dowodach, z których wynika, iż znak był używany faktycznie i w wystarczającym zakresie na danym rynku [ww. w pkt 45 wyrok VITAFRUIT, EU:T:2004:225, pkt 41, 42; wyrok z dnia 8 lipca 2004 r., MFE Marienfelde/OHIM – Vétoquinol (HIPOVITON), T-334/01, Zb.Orz., EU:T:2004:223, pkt 35, 36].

47 Należy przypomnieć, że Izba Odwoławcza uznała, iż nie przedstawiono dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w okresie od stycznia 2003 r. do stycznia 2008 r. W świetle przedłożonych jej dokumentów stwierdziła ona bowiem zasadniczo, po pierwsze, że zeznanie pani H., pochodzące od samej skarżącej, nie dawało żadnej gwarancji bezstronności i niezależności; po drugie, że w 2006 r. sytuacja spółki TVR była bardzo niestabilna, ponieważ jej

fabryka została postawiona w stan upadłości w grudniu 2006 r., a ostatni TVR Cerbera, nigdy niewprowadzony do produkcji, został wystawiony na aukcji, jednak nie osiągnął ceny minimalnej ustalonej w sierpniu 2006 r. (pkt 27 zaskarżonej decyzji); po trzecie, że nie zostały przedstawione dowody na okoliczność sprzedaży towarów z wykorzystaniem wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego po sierpniu 2006 r., takie jak kopie ksiąg handlowych i oświadczeń organów skarbowych, ponieważ udział w targach samochodowych w latach 2007 i 2008, opublikowanie cennika w 2007 r. i recenzji TVR Sagaris w grudniu 2006 r., w lipcu 2007 r. i w dniu 11 lipca 2008 r. nie są wystarczające do wykazania tej okoliczności (pkt 28 i 29 zaskarżonej decyzji). W sumie powyższe dokumenty nie dostarczają żadnych informacji na temat rozmiaru obrotów uzyskiwanych w związku z towarami sprzedawanymi przy wykorzystaniu wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w Zjednoczonym Królestwie lub w innych państwach ani nie stanowią dowodu na używanie, które mogło prowadzić do wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla rozpatrywanych towarów po lecie 2006 r. (pkt 30 zaskarżonej decyzji).

48 Dokonawszy takich ustaleń, Izba Odwoławcza nie zgodziła się z przeciwnymi ustaleniami Wydziału Sprzeciwów, dotyczącymi tego samego okresu i opartymi na tych samych dowodach, zgodnie z którymi to ustaleniami ów materiał dowodowy jako całość zasadniczo w wystarczającym stopniu wykazywał rzeczywiste używanie wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego dla „samochodów sportowych oraz ich części składowych", ponieważ zawarte w nim informacje, głównie te pochodzące z artykułów prasowych i z cenników, dostarczały wystarczających wskazówek co do okresu i miejsca używania, w szczególności w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa. Nawet jeżeli skarżąca nie przedstawiła faktur ani liczb sprzedaży, artykuł BBC z dnia 18 października 2006 r. dostarczał wskazówek co do zakresu używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, ponieważ mówił, że w kwietniu 2006 r. liczba zamówień spadła z dwunastu samochodów na tydzień do dwóch. Wydział Sprzeciwów wywiódł z tego, że w sumie dokumenty te spełniały minimalne kryterium wymagane do wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w rozpatrywanym okresie (s. 4 decyzji Wydziału Sprzeciwów).

49 Jednocześnie, co się tyczy okresu od maja 2006 r. do maja 2011 r., Wydział Unieważnień stwierdził, że nawet w braku faktur i dowodów dotyczących liczb sprzedaży istniały inne dokumenty, takie jak artykuły prasowe, stanowiące niezależne źródło informacji, cenniki, specyfikacje techniczne samochodów oraz reklama wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego ukazująca się w prasie i w czasopismach specjalistycznych, które wykazywały, że wspomniany znak był „w ostatnich latach" rzeczywiście i w istotnym zakresie wykorzystywany handlowo na rynku (pkt 36 i 37 decyzji Wydziału Unieważnień). Jeżeli chodzi o zakres używania, chociaż prawdą jest, że katalogi i artykuły prasowe nie dostarczały informacji na temat liczby faktycznie sprzedanych towarów, to jednak duża liczba towarów oznaczonych wcześniejszym wspólnotowym znakiem towarowym była oferowana we wspomnianych katalogach i produkty te były dostępne, przynajmniej w Zjednoczonym Królestwie, w trakcie części rozpatrywanego okresu. A zatem całościowo owe dowody pozwalały na stwierdzenie pewnego zakresu tego używania oraz tego, że nie było ono czysto symboliczne (pkt 38 i 39 decyzji Wydziału Unieważnień) w odniesieniu do tych towarów (pkt 42–44 decyzji Wydziału Unieważnień).

50 W tym względzie należy na wstępie oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza nie uwzględniła oceny zawartej w decyzji Wydziału Unieważnień w zakresie, w jakim ta ostatnia dotyczyła tych samych dowodów lub w jakim istniała zgodność pomiędzy odpowiednimi rozpatrywanymi okresami między majem 2006 r. a styczniem 2008 r. Z jednej strony bowiem ogólny obowiązek OHIM polegający na uwzględnieniu jego wcześniejszej praktyki decyzyjnej nie ma wpływu na jego powinność zbadania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego w świetle dowodów przedstawionych przez stronę wnoszącą sprzeciw i w świetle okoliczności faktycznych każdego konkretnego przypadku (zob. podobnie ww. w pkt 44 wyrok Reber/OHIM, EU:C:2014:2089, pkt 46). Obowiązek ten nie oznacza zatem, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza była związana ustaleniami Wydziału Unieważnień lub że nie mogła dojść do innych wniosków co do istnienia rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego (zob. orzecznictwo przywołane w pkt 38 powyżej), tym bardziej że owo używanie powinno było zostać dowiedzione

w odniesieniu do dwóch odrębnych okresów, nawet jeżeli w części się one pokrywały. Z drugiej strony, jak wskazuje OHIM, sam fakt, że Izba Odwoławcza zaczekała na zakończenie postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku, wystarczy, aby stwierdzić, że uznała ona za konieczne wziąć pod uwagę decyzję Wydziału Unieważnień przed wydaniem swojej własnej decyzji.

51 Faktem pozostaje jednak, że dokonana przez Izbę Odwoławczą ocena opiera się na błędnym zrozumieniu art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia i z zasadą 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95, a także na błędnej ocenie mocy dowodowej całości istotnego materiału dowodowego.

52 Co się tyczy okresu używania, w przeszłości zostało już orzeczone, że sankcjom przewidzianym w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 podlegają wyłącznie znaki towarowe, których rzeczywiste używanie było zawieszone przez nieprzerwany okres pięciu lat. Wystarczy zatem, by znak towarowy był rzeczywiście używany przez część tego okresu, żeby powyższe sankcje nie miały zastosowania [wyroki: z dnia 8 listopada 2007 r., Charlott/OHIM – Charlo (Charlott France Entre Luxe et Tradition), T-169/06, EU:T:2007:337, pkt 41; z dnia 16 grudnia 2008 r., Deichmann-Schuhe/OHIM – Design for Woman (DEITECH), T-86/07, EU:T:2008:577, pkt 52; z dnia 8 marca 2012 r., Arrieta D. Gross/OHIM – International Biocentric Foundation e.a. (BIODANZA), T-298/10, EU:T:2012:113, pkt 58]. Jednocześnie zasada 22 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 ustanawia kryterium długości używania, nie wymagając wykazania jego nieprzerwanego charakteru w ciągu okresu pięciu lat, i odróżnia je od kryteriów zakresu i charakteru używania, które – wyłącznie rozpatrywane łącznie – pozwalają ustalić, czy wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany. Ustalenie dowodu rzeczonego używania musi wynikać bowiem wyłącznie z rozpatrzenia całego materiału dowodowego przedłożonego ocenie izby odwoławczej [zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 16 września 2013 r., Avery Dennison/OHIM – Dennison-Hesperia (AVERY DENNISON), T-200/10, EU:T:2013:467, pkt 85, 86 i przytoczone tam orzecznictwo].

53 A zatem przewidzenie przez postanowienia art. 42 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 okresu pięciu lat nie oznacza, że dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego musi zostać dostarczony odrębnie dla każdego roku objętego tym okresem, lecz wystarczy wykazać, że z punktu widzenia wszystkich istotnych czynników właściwych dla danego przypadku przynajmniej w części tego okresu ów znak towarowy był używany nie tylko czysto symbolicznie, ale faktycznie i w celu wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla danych towarów i usług. Gdyby bowiem było inaczej, to w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie wystąpienie kryzysu finansowego jedynie czasowo uniemożliwiającego używanie wcześniejszego znaku towarowego w pewnym ograniczonym okresie, mimo że jego właściciel miałby zamiar dalszego używania tego znaku w niedalekiej przyszłości, mogłoby wystarczyć do pozbawienia go możliwości sprzeciwienia się rejestracji analogicznego znaku towarowego.

54 W niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę całość materiału dowodowego przedstawionego przez skarżącą, należy stwierdzić, że używanie wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego zostało wykazane przynajmniej do roku 2006.

55 Nawet jeżeli zeznanie świadka nie stanowi samo w sobie wystarczającego dowodu, to jednak przedstawia ono szereg istotnych dokumentów pochodzących z niezależnych źródeł, w tym wyciąg z serwisu internetowego Wikipedii opisujący historię producenta samochodów sportowych TVR, TVR Motors Company Ltd, i zawierający listę modeli do 2006 r., między innymi TVR Tuscan i Sagaris, dwa artykuły dotyczące producenta TVR, które zostały opublikowane w serwisie internetowym BBC w dniach 18 października 2006 r. i 22 lutego 2007 r., artykuły dotyczące modeli TVR 350C i TVR Sagaris, które ukazały się w specjalistycznych czasopismach w czerwcu 2003 r., w kwietniu 2005 r., w grudniu 2006 r. i w lipcu 2008 r., katalogi przedstawiające, odpowiednio, modele TVR Tuscan, produkowany w latach 1999–2006, i TVR Sagaris, produkowany w latach 2004–2006, oraz katalog zawierający specyfikacje techniczne i ceny sprzedaży modelu TVR Tuscan w Zjednoczonym Królestwie.

56 A zatem dokumenty wymienione w pkt 55 powyżej wykazują używanie wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do samochodów sportowych TVR przynajmniej w okresie od stycznia 2003 r. do grudnia 2006 r., czyli w istotnej części okresu pięciu lat, który trwał do końca 2008 r., co nie zostało też samo w sobie zakwestionowane ani przez OHIM, ani przez interwenienta.

57 Jeżeli chodzi o charakter i zakres tego używania, warto zauważyć, że omawiany rynek dotyczy produkcji i sprzedaży ekskluzywnych samochodów sportowych, których specyfikacje techniczne wskazują, że nie są one przeznaczone do codziennego i zwykłego ruchu drogowego, a ich cena sprzedaży przewyższa cenę większości samochodów do użytku prywatnego. Otóż powszechnie wiadomo, że ów rynek charakteryzuje się często stosunkowo małym popytem, produkcją w związku z konkretnym zamówieniem i sprzedażą ograniczonej liczby pojazdów, co potwierdza artykuł BBC z dnia 18 października 2006 r. (zob. pkt 27 zaskarżonej decyzji). W rezultacie przedstawienie dokumentów księgowych ukazujących liczby sprzedaży lub faktur nie jest niezbędne do ustalenia rzeczywistego używania omawianego znaku towarowego. Natomiast z dokumentów załączonych do akt (zob. pkt 55 powyżej), w tym kilku artykułów opublikowanych w Internecie i katalogów, jasno wynika, że modele TVR były sprzedawane w latach 2003–2006 przynajmniej na terytorium Zjednoczonego Królestwa, co jest wystarczające z terytorialnego punktu widzenia (zob. podobnie ww. w pkt 44 wyrok Leno Merken, EU:C:2012:816, pkt 50, 54) i co poświadcza charakter i pewien zakres używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w tym okresie. Ponadto publikacje pochodzące z lipca 2007 r. i z 2008 r. wykazują, że wspomniany znak był przedmiotem debaty publicznej w związku z planami wznowienia produkcji i sprzedaży modelu TVR Sagaris (zob. również pkt 28 i 29 in fine zaskarżonej decyzji).

58 Z uwagi na powyższe okoliczności – wbrew temu, co wskazała Izba Odwoławcza i co utrzymują OHIM i interwenient – nie można stwierdzić, że używanie wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego w omawianym okresie było jedynie symboliczne oraz że wspomniany znak nie był używany w celu wykreowania lub zachowania rynku zbytu dla samochodów sportowych TVR. W tym względzie fakt, że w 2006 r. spadły produkcja i sprzedaż tych samochodów i że w końcu 2006 r. zaprzestano ich produkcji ze względu na upadłość fabryki w Zjednoczonym Królestwie, nie wystarczy do wyciągnięcia przeciwnego wniosku, jeśli wziąć pod uwagę wykazane, podejmowane w latach 2007 i 2008 próby właściciela wspomnianego znaku, aby wznowić produkcję samochodów sportowych TVR i działalność handlową tego właściciela. A zatem nie można zgodzić się także z zawartym w pkt 29 zaskarżonej decyzji twierdzeniem Izby Odwoławczej, zgodnie z którym trudności finansowe mające wpływ na eksploatację wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego pozostawiały wątpliwości co do jego używania po lecie 2006 r., ponieważ twierdzenie to nie uwzględnia faktu, że wystarczy, aby znak był rzeczywiście używany przynajmniej przez część okresu pięciu lat w rozumieniu postanowień art. 42 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. pkt 52 i 53 powyżej). Należy przypomnieć wreszcie, że w orzecznictwie uznano, iż celem wspomnianych przepisów nie jest ani ocena sukcesu handlowego, ani kontrola strategii gospodarczej danego przedsiębiorstwa, ani też zastrzeżenie ochrony znaków towarowych wyłącznie dla sytuacji, w których dochodzi do handlowego wykorzystania tych znaków na dużą skalę (zob. pkt 45 powyżej).

59 W świetle ogółu powyższych rozważań należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza błędnie oddaliła sprzeciw ze względu na to, że wnoszący sprzeciw nie dowiódł w wystarczającym zakresie rzeczywistego używania wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego.

60 W konsekwencji należy uwzględnić również drugą część zarzutu drugiego.

61 Ponieważ zarzut pierwszy i druga część zarzutu drugiego zostały uwzględnione, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w całości.

62 Co się tyczy drugiego żądania skarżącej, mającego na celu oddalenie przez Sąd odwołania wniesionego przez interwenienta od decyzji Wydziału Sprzeciwów, należy przypomnieć, że przysługująca Sądowi na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 kompetencja o charakterze reformatoryjnym nie

skutkuje przyznaniem mu uprawnienia do zastąpienia własną oceną oceny dokonanej przez izbę odwoławczą, a tym bardziej do dokonania oceny, w przedmiocie której rzeczona izba odwoławcza nie przedstawiła wcześniej swojego stanowiska. Wykonanie kompetencji o charakterze reformatoryjnym powinno w konsekwencji ograniczyć się zasadniczo do sytuacji, w których Sąd – po przeprowadzeniu kontroli oceny dokonanej przez izbę odwoławczą – na podstawie ustalonych elementów stanu faktycznego i prawnego jest w stanie określić, jaką decyzję powinna była wydać izba odwoławcza (wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM, C-263/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:452, pkt 72).

63 W tym względzie wystarczy wskazać, że podstawą do wydania przez Izbę Odwoławczą zaskarżonej decyzji była wyłącznie okoliczność, iż nie zostało wykazane rzeczywiste używanie wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, i że w przypadku kolidujących ze sobą znaków nie przeprowadzono oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Taka ocena nie była zatem przedmiotem sporu przedłożonego Sądowi. W tych okolicznościach zadaniem Sądu nie jest dokonanie oceny tego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w ramach przysługującej mu kompetencji o charakterze reformatoryjnym, wobec czego drugie żądanie skarżącej należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

64 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

65 Ponieważ OHIM i interwenient przegrali sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącej – obciążyć ich kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 14 maja 2013 r. (sprawa R 823/2011-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Muadib Beteiligung GmbH a TVR Italia Srl.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) OHIM i TVR Italia Srl zostają obciążeni kosztami.

Prek Labucka Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 lipca 2015 r.

Podpisy